

Nr 37.

Ankom till riksdagens kansli den 16 april 1918 kl. 8 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 24 maj 1895 angående skyldighet för kommuner och enskilda att fullgöra rekvisitioner för krigsmaktens behov.

Närvarande: herrar Pettersson i Södertälje, Knut Larsson, Stårner, Rogberg, greve Spens, Alfred Petrén, Dahl, Permansson, Lagerkvist, Pettersson i Bjälbo, Lindqvist i Kosta, Ernst Lindley, Holmdahl, Karlsson i Fjäl, Helger och Ericsson i Atvidaberg.

Genom en den 8 februari 1918 dagtecknad proposition, nr 100, vilken hänvisats till lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt, i statsrådet hållet protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om ändring i vissa delar av lagen den 24 maj 1895 angående skyldighet för kommuner och enskilda att fullgöra rekvisitioner för krigsmaktens behov.

Härigenom förordnas, att till § 9 i lagen den 24 maj 1895 angående skyldighet för kommuner och enskilda att fullgöra rekvisitioner för krigsmaktens behov skall fogas ett nytt moment av nedan angivna lydelse samt att § 10 mom. 2 och § 14 mom. 1 i samma lag skola hava följande ändrade lydelse:

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 9 saml. 29 häft. (Nr 37.)

§ 9.

4. Gäller för vara på grund av lag fastställt pris, som vid frivillig försäljning ej må överstigas, må vid bestämmande av ersättning för varan fulla värdet icke upptagas högre än som motsvarar nämnda pris.

§ 10.

2. Riksvärderingsnämnden skall bestå av ordförande och fyra andra ledamöter.

Ordföranden och två andra ledamöter jämte ställföreträdare till nödigt antal utses för fyra kalenderår av Konungen. Av övriga två ledamöter utses den ene, på därom av ordföranden gjord framställning, för varje särskilt ärende av kommerskollegium eller lantbruksstyrelsen, med iakttagande därav att den sakkunskap, som må för ärendet erfordras, varder behörigen företrädd, samt den andre för ett kalenderår i sänder av socialstyrelsen; skolande jämväl ställföreträdare för dessa ledamöter till nödigt antal utses enligt vad nu är stadgat.

§ 14.

1. Likvid för fullgjord rekvisition skall, efter fordringsbeloppets prövning och godkännande, där så lämpligen ske kan, erläggas kontant, men eljest genom en högst nio månader efter utställandet till betalning förfallen anvisning. Sådan anvisning löper med sex procent ränta från och med dagen för utställandet.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1918.

Utskottet.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för ifrågavarande förslag, får utskottet hänvisa till propositionen.

Utskottet har funnit de av departementschefen i hans yttrande till statsrådsprotokollet anförda skälen för nu föreslagna ändringar i rekvisitionslagen övertygande samt har vid granskning av förslaget icke funnit skäl till anmärkning mot detsamma. Då emellertid i den kungl. propositionen den ifrågasatta lagen föreslagits skola träda i kraft den 1 april 1918 men utskottet icke före nämnda dag medhunnit behandlingen av lagförslaget, får utskottet föreslå, att lagen skall träda i kraft den 1 maj 1918.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte bifalla vad Kungl. Maj:t i förevarande proposition hemställt, med den ändring att den vid propositionen fogade lagen förklaras skola träda i kraft den 1 maj 1918.

Stockholm den 16 april 1918.

På lagutskottets vägnar:

JAKOB PETTERSSON.

Reservation

av herrar *Knut Larsson, Rogberg, greve Spens, Dahl, Permansson, Pettersson* i Bjälbo och *Holmdahl*, vilka ansett, att utskottet bort hemställa, att ifrågavarande proposition icke måtte av riksdagen bifallas och såsom skäl för detta yrkande, i vad det avser 9 § 4 mom., anført:

Nu rådande utomordentliga förhållanden hava föranlett Kungl. Maj:t och riksdagen att förena sig om en lag angående fastställande av högsta pris å vissa varor att följas vid frivillig försäljning; men denna lag må icke få användning vid de tvångsförsäljningar, vilka föranledas av en tillämpning utav rekvisitionslagen eller förfoganderättslagen. Staten synes nämligen icke böra sträcka sina rättigheter emot den enskilde så långt, att staten tvingar honom att avstå sin egendom och tillika ensidigt bestämmer priset för densamma.